

opusdei.org

Intervju med Marlies Kücking, medlem i Opus Deis Sentralråd

Nedenfor gjengis et intervju fra nettidsskriftet Zenit med Marlies Kücking, medlem i Opus Deis Sentralråd. Marlies Kücking ble født i Köln og har en lisensiatgrad i tysk og engelsk filologi. Hun har arbeidet i Verkets sentrale ledelse siden 1964.

24.08.2005

Du er sikkert den kvinne som har det viktigste vervet innen Opus Dei, men du er ikke så kjent utenfor organisasjonen. Er det en spesiell strategi man har, liksom den hellige Josemaría, å gjemme seg og forsvinne, for at det ikke skal oppstå persondyrkelse?

Et særtrekk ved Opus Deis ledelse på de forskjellige nivåer og derfor også i Sentralrådet som jeg tilhører, er det kollegiale aspektet. Hvert og ett av medlemmene har sine spesielle oppdrag, spesielle oppgaver å utføre, og jeg vil ikke si at de kan klassifiseres som mer eller mindre viktige. De utføres i samarbeid med de andre og i forkant gjøres det alltid en grundig studie utført av flere personer i samarbeid.

Jeg er sikker på at ideen om at det var denne måten Opus Dei skulle styres på, var noe den hellige Josemaría mottok som en spesiell

nåde fra Gud i begynnelsen av Opus Dei eksistens. Det forhindrer både eneveldets tyranni og det anonyme styres ansvarsfraskrivelse.

Det er kanskje på sin plass å minne om at når man innen Opus Dei snakker om oppdrag eller ledelse, referer man til oppgaver som har helt og holdent åndelige mål. De gjelder utdannelse i den kristne lære. Opus Dei, sa grunnleggeren, er ”en eneste stor katekese”.

Det det dreier seg om er å kunne gi prelaturets medlemmer, medarbeiderne og de tusenvis av øvrige personer som står Opus Dei nær, tilgang til midler som hjelper dem til å leve sin tro midt i verden på en enhetlig måte, bidra til at de kan møte Kristus i sine yrkesaktiviteter, i familielivet og i omgang med sine venner. Det krever som dere forstår et minimum av samordning og

organisering. Det er der den ledelsen jeg snakket om kommer inn.

Hvordan fungerer Verkets ledelse? Hva er oppgavene til medlemmene i Sentralrådet?

Min oppgave er å sammen med de andre medlemmene informere prelaten om spørsmål som er knyttet til Opus Deis apostoliske arbeid blant kvinner i hele verden, presentere studier om nye prosjekt, dessuten beslutninger man har kommet frem til om mange spørsmål som vi blir stilt overfor fra de forskjellige land der prelaturet arbeider og fra andre steder der det finnes medlemmer i Opus Dei.

Jeg nevnte tidligere den kollegiale ledelsesmåten. Jeg vil gjerne legge til enda et aspekt, nemlig desentraliseringen og respekten for den frihet og autonomi som de regionale og lokale enhetene har. Det er viktig å tenke på at det blant

prelaturets medlemmer, som alle besjeles av samme ånd som har eksistert siden begynnelsen og alltid kommer til å finnes, er det også et mangfold av forskjellige måter å tenke og være på, forskjellige omstendigheter i det samfunn de lever i og en skiftende utfoldelse av prelaturets apostoliske arbeid.

Føler du deg som en sjef for et multinasjonalt firma, mamma i en stor familie, medarbeider for en biskop eller kamerat og søster til de 45 000 kvinnene som tilhører prelaturet?

Det spørsmålet har jeg aldri stilt meg, kan jeg love deg. Jeg har aldri sett på meg selv som en sjef. ”Opus Dei er en liten del av Kirken”, pleide den hellige Josemaría å si. Og innen Kirken er det av grunnleggende betydning, på grunn av Guds kjærlighet til oss, å vise kjærlighet, og bry seg om hverandre.

Innen prelaturet har vi stor kjærlighet til hverandre. Vi deler gleder og sorger, forsøker å stå nær de som er syke og slitne og derfor trenger mest hjelp. Denne forpliktelsen, som jeg ville kalle en søt forpliktelse, er det naturligvis først og fremst prelaten som skal utføre og sammen med ham alle lederne hvor de enn befinner seg.

Det er litt over 30 år siden Opus Deis grunnlegger gikk bort. Du har ved en anledning sagt at denne helgenens ”moderlige omsorg” imponerte deg. Hva mener du med det?

Den hellige Josemaría var for sine sønner og døtre og for alle som kom i hans nærhet både som en far og en mor. Som alle mødre trengte han bare å kaste et blikk på noen for å forstå at han eller hun ikke hadde det bra, hadde gått ned i vekt eller hadde en eller annen bekymring.

Han delte våre gleder og sorger, visste hvordan han skulle stille et spørsmål som berørte forhåpningene hos den han snakket med, han kjente til hva som var viktig for hver og en av oss.

Men hans kjærlighet var ikke av det sentimentale slaget. Som en god mor kunne han også være sterk og si ifra når det var nødvendig. Han gjorde det klart og tydelig og på samme tid med uendelig kjærlighet. Jeg kan bekrefte gjennom egen erfaring at man etter enhver slik samtale følte seg lettet og samtidig takknemlig. Det hendte ofte at han noen timer etter eller dagen etter ga et lite bevis på sin kjærlighet som gjorde det klart at ”det var ikke så alvorlig”.

Zenit.org

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://opusdei.org/nb-no/article/
intervju-med-marlies-kucking-medlem-
i-opus-deis-sentralrad/](https://opusdei.org/nb-no/article/intervju-med-marlies-kucking-medlem-i-opus-deis-sentralrad/) (18.03.2026)